

കളിപ്പന്ത്

ദമ്പതികൾക്ക് ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചു.
നക്ഷത്ര കണ്ണുകളുമായി ഒരു
പൊന്നുണ്ണി.
ലാളനയോടും പ്രതീക്ഷകളോടും കൂടി
അവർ കുഞ്ഞിനെ വളർത്തി. കുട്ടി
വളർന്നു. വിദ്യാലയജീവിതം
അവസാനിച്ചു.
ബാല്യവും കൗമാരവും താണ്ടി അവൻ
യൗവനത്തിലേക്ക് കാൽ വെച്ചു.
ഭംഗിയേറിയ ചായങ്ങൾ നിറഞ്ഞ
ലോകമായിരുന്നു അവനിഷ്ടം.
ലോകമറിയുന്ന
ചിത്രകാരനായിമാറണമെന്ന് അവൻ
ആശിച്ചു. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കളുടെ
പ്രതീക്ഷകൾ മരക്കൊലായി മാറി ഒരു
കളിപ്പന്തുപോലെ അവനെ തട്ടി കളിച്ചു.
തന്റെ കുട്ടിയുടെ കഴിവ് കാണാൻ
അവരുടെ കണ്ണുകൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.
വാശി അവരുടെ കണ്ണുകൾ ഇരുണ്ട
തൂണികൾ കൊണ്ട് മൂടികെട്ടിയിരുന്നു.
അത്യാഗ്രങ്ങൾ അവരുടെ ചെവികൾ
പൊത്തിയടച്ചിരിന്നു. എഞ്ചിനീയറായി
മാറാൻ ആ ചിത്രക്കാരൻ പാടുപെട്ടു.
ആ മനസ്സ് പരിശ്രമിച്ചു, നിലവിളിച്ചു,
ശ്വാസംമുട്ടി കരഞ്ഞു. പ്രതീക്ഷ എന്ന
അച്ഛനമ്മമാരുടെ വാശിയിൽ
എരിഞ്ഞമർന്നത് അവനിലുള്ളിലെ
കലാകാരനായിരുന്നു. അത്യപൂർവ്വം
മനുഷ്യർക്കുമാത്രം ലഭിക്കുന്ന
ചിത്രരചന എന്ന കല ഉൾക്കൊള്ളുന്ന
കലാകാരനായിരുന്നു അവൻ.
എഞ്ചിനീയറിങ്
പൂർത്തിയാക്കാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല.
തങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകൾ കൊണ്ട്
ഭൂമിയിൽ മാതാപിതാക്കൾ നിർമിച്ച
ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അവന് ജീവിക്കാനായില്ല.
വർണങ്ങളുടെ പൊൻവസന്തം തന്റെ
കരങ്ങളാൽ ചാലിക്കാൻ അവൻ
മറ്റൊരു ലോകത്തേക്ക് യാത്രയായി.
ഒരു മുഴം കയറ് അവന് വഴി കാട്ടിയായി
തീർന്നു.....

ആതിര.....

